

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trán Khái Thanh Tháy
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

“Tòa án tối cao nhân dân” tại Việt Nam là “càng trong bóng tối xä càng cao, càng ä mäc cao xä càng tối”

Mät cänh thäng thäy ä các cuäc phän đäi cäa dän oan

Cho đän giä phút này khi đä xa Việt Nam hàng nghìn km, xa hän nhäng ngäi dän oan gäy gä, tä täi, rách räi..., ä giäa näi xä ngäi giàu cä, täi vän thäng nhä täi hä, nhä gäng mät đäu khä, nhäu nhä đän cái dáng “tiên thiên bät täc” chân dài chân ngän, bäc thäp, bäc cao cäa hä do cuäc säng cäc nhäc đäa läi, sau biät bao nhiäu chän đäng thä mä đäi... Nhä täng chi tiät, viäc làm cä thä cäa hä, nhäng läi hä trao đäi hoäc träu chäc län nhau, mäi khi đi đän tòa án hoäc cäng nhä ông län vä :

- Bà con äi, chính quyän nhân dân là chính quyän trä dân.

- Tòa án nhân dân là Tòa xä nhân dân — mät ngäi tiäp trong phän kích, uät nghän.

Sä chäa đä đä mäi ngäi hiäu, ngäi nä giäi thích thêm:

- Vì chä xä nhân dân mà thôi, không xä cäp bä träng ngä đâu.

Còn Công an nhân dân là Công an nhän räng đäa ngäi dân, đäc biät là dän oan Việt Nam, bä

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trán Khái Thanh Tháy
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

bà con...

Nháng tiáng nói liên tiáp đái theo nhau:

- Quân đái nhân dân có nghĩa là Quân đái bá rái nhân dân, mác cho tàu cáng xâm lán.

Ngôn ngữ quá là có tác đáng trác tiáp, nhá tiáng chim gái đàn, hángái này ngáng là ngái kia nói tiáp:

- Còn Ủy ban nhân dân là Ủy ban trán lát nhân dân.

- Đúng rái, mát ngái đàn ông vai háp, hông háp, ngác lép vì thiáu đái, quê tán Đáng Tháp, nái “đáu nhát có tên bác Hồ”, bình...loán tiáp:

- Không trán lát đác thì quay sang hành dân là chính...

Cá mái lán, sau khi đán “xem” các phiên tòa xá các nhà dân chá hoặc dân oan vá, ngái rái thoái ván hoa, há lái trá miáng cong cán đáy trào pháng:

- Ôi dào, trình đá, baán chất cuáa cái gái là “Tòa án tối cao nhân dân” tái Viát Nam là “càng trong bóng tối xá càng cao, càng á mác cao xá càng tối” cho đán khi dân phái... nhấn răng ra mái thôi, nhá ông Cù Huy Hà Vũ, hay con bé Đá thá Minh Hánh đái, 7 năm lián chá ít à?

Lái mát tiáng “ui dào” náa:

- á Viát Nam mình náu có xá tái xá lui, xá đi xá lái, sá thám hay phúc thám thì các nhà dân chá

hay dân oan nhà ta cũng ch& có m&t th& t&i duy nh&t mà thôi, đó là t&i “phá r&ng” đúng không bà con?

Trong lúc c& tôi và m&i ng&&i ng& ngạc không hi&u thì ng&&i n& ch&nh mi&ng gi&i thích:

- Không đúng à, vì & Việt Nam tòa án ch& dùng ” lu&t r&ng” mà thôi.

Th& là t&t c& c&&i t&á lên.

Đ& thành cái l&, h& ai mím môi, mím mi&ng đ&y căng th&ng vi&t cho đ&&c lá đ&n c&a mình ho&c c&a ng&&i bên c&nh, là y nh& r&ng có ng&&i nh&n xét:

- Đào ôi ch&ng qua là đ&c l&p trong nô l&, t& do trong ng&c tù, h&nh phúc trong đ&nh áp, ch& có cái đ. gì mà ph&i vi&t “C&ng hòa xã h&i ch& nghĩa Việt Nam, đ&c l&p – t& do – h&nh phúc”?

C& th&, h& v&a lý lu&n v&a gi&i thích theo cách nhìn vô cùng đ&c đ&o và chính xác c&a mình... Nhi&u câu nói nôm na, mách qué c&a h& làm tôi gi&t mình, thán ph&c, đ&n gi&n vì ngôn ngữ đ&u có ph&i ch& là cái v& v&t ch&t c&a khái ni&m. B&n thân nó chính là s& thông thái — nói chính xác h&n s& thông thái hòa tan trong ngôn ngữ — khi&n nó có s&c lay đ&ng th&c s&. Đ& cũng là lý do khi&n tôi hay mò đ&n v&i bà con, dù không ít l&n b& b&n chó ác (CA, đ&nh nghĩa m&i v& công an c&a ng&&i dân Việt Nam) rình r&p, xin l&nh v&y b&t, may đ&&c bà con c&nh gi&i mà không ít l&n thoát hi&m.

Có th& nói, nh&ng s& ph&n t& r&i r&i r&ng &y đã ăn sâu vào ti&m th&c tôi, b&i ít nh&t trong cu&c đ&i c&m bút c&a mình, tôi đã t&ng tr&n mình vào v&i dân, v&i n&&c, hoà vào trong c&c nh&c c&a h& – nh&ng ng&&i dân oan m&t đ&t, m&t ru&ng m&t v&&n & quê – đ& hi&u n&i đ&u cu&c đ&i h&, nghe ti&ng c&&i c&a b&n tr& con theo m& lang thang, neho nhóc n&i v&&n hoa Mai Xuân Th&&ng, chìm vào đ&iu ru c&a nh&ng bà m& xanh xao n&i g&c cây, gh& đá trong nh&ng ngày dài ch& ch&ng r&i l&ng l& cu&c sâu vào b&n th& mình, đ& b&t ra nh&ng gi&t máu oan khiến cho h&... mong nh&n v& nh&ng t&m lòng c&a c&ng đ&ng H&i ngo&i t& 4 ph&&ng 8 h&&ng gom góp g&i v&.... cũng chính vì không ch&u vi&t trong khuôn phép đã quy đ&nh, l&i buông th& theo nh&ng c&m xúc t& nhiên, b& mê ho&c b&i nh&ng khái ni&m đ&p đ& v& t& do dân ch&, nhân quy&n cho

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trần Kh&#i Thanh Th&#y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

mình, cho dân, nên tôi đã trở thành nạn nhân oan uổng của chế độ độc tài cộng sản. Hàng chục triệu người bị giết ngang đường, vì những lý do荒唐 ngớ ngẩn: buôn ma túy, buôn bán phi pháp và trộm cắp, có hành vi giết người... những lý do mà mặt chính thức đảng hoàng không thể nào áp dụng.

Và bây giờ tôi xin số phận thảm hại và giàu có của mình đất Hoa Kỳ, tôi là một người vợ hiền, một người mẹ tốt người bạn tốt và người vợ hiền của Mai Xuân Thọ trong nhóm dân oan khiêu khích trong những năm, hay những nạn nhân nhân tố nghi phạm của đường cộng sản, tôi các xóm thôn họo lánh, nên tôi tìm đến người bạn để trình bày, viết bài.

Ngày tôi được trở về do, suốt từ 3 giờ chiều, bị "chó ác" vào trại để bắt cóc và áp giải tôi ra sân bay. Suốt 4, 5 tiếng đồng hồ trên con đường gặp gỡ những người đá, bị mù vì khí thải công nghiệp, rồi chế độ tôi sân bay đến từ 11 giờ 15 phút khi máy bay cất cánh, tôi không được ăn gì (kể từ lúc 10 giờ sáng) mà chúng ta chỉ đi như cưỡi ngựa không được ăn gì (kể từ lúc 10 giờ sáng) mà chúng ta chỉ đi như cưỡi ngựa không được ăn gì... Bị chế độ của nhà nước Việt Nam và nhân dân gặp triêu nạn, nên tuy chế độ thành kiến nhân tố, còn chế độ đồng và nhà nước trong thời gian tù, những chúng tôi vẫn "khoan hồng" để chế độ có điều kiện sang Mỹ chế độ anh, để ba mẹ con chế độ đoàn tụ v.v. và v.v. (lãng nhãng và lãng nhãng).

Nghe là tôi còn chế độ vì bị bắt cộng sản và nạn nhân tố nói láo. Ngay từ ngày còn nhỏ, tôi đã nghe cộng sản tuyên truyền bị hàng nghìn máy bay Mỹ trên bầu trời Hà Nội, đến mức báo chí Mỹ phẫn nộ: "Số máy bay Mỹ rơi trên bầu trời Hà Nội nhiều hơn số máy bay Mỹ sản xuất được trong vòng 40 năm" kia mà. Cộng sản Việt Nam là quân quân và mặt nói láo, và lũ chó ác là là tay sai cho đường cộng sản, thì chế độ làm gì?

Những nạn nhân từ 5, từ 10, chúng ta nhai nhai như chó nhai giẻ rách thì tôi phát bực. Trong óc tôi hiện lên hình ảnh của bao người dân oan tố nghi phạm mà xác thân là bị u hiếp của những bất công, vô lý, tàn nhẫn đê. Tự nhiên lúc này tôi thềm được hét lên như hổ. Hét như ông bà mình vẫn bảo: "Bi thì phải phẫn, phẫn thì phải phát, phát để mà đường", dù là bắt chế độ các phát (bi u) của bà con, chính quyền cộng sản không hề đường (đường), những tố chế độ dân oan, dân thế giới đi ngang chế độ kiện để chế độ lên trình chế độ mũi công an:

- Nhân dân cái đ. gì, có mặt cái nhân l... trong quần tao đây này, chúng mày có gì thì chế độ phải đi... chế độ là đường, đường ăn phải bù phải bù gì của mặt thế giới doanh nghiệp mà nó suy chế độ nhà, chế độ để chế độ bà con cũng chế độ để nó xây nhà máy bóc lột công nhân chế độ gì? Mặt cái làng chế độ chế độ cái hăm trẻ con mà mặt lên 4, 5 nhà máy xi măng thì chế độ dân số

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Tr&#n Kh&#i Thanh Th&#y
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

làm sao để có? Đ&#ng thì ăn vàng, ăn bạc còn chúng tôi mất nhà mất ruộng, chỉ có bị xi m&#ng
ăn quanh năm suốt tháng thôi...&#i là đ&#ng &#i...&#i... Đ&#ng c&#y có quy&#n thì l&#y n&#t cái
nhân này đi... đ&#ng &#i. Ng&#&#i dân chúng tôi chỉ biết có nhân l... &# trong qu&#n thôi, làm đ... gì có
nhân quy&#n, nhân đ&#o đ&#ng &#i [1].

Vào H&#a lò, ph&#i n&#m trong khu c&#m c&# k&# lu&#t, bị&#t giam, chỉ có hai ng&#&#i trong “c&# m&#”, xung
quanh im &#ng đ&#n r&#n ng&#&#i, tôi l&#i nghĩ v&# h&#, v&# Lê th&# Kim Thu – cây s&#n &#nh “ch&# ác” t&#i
kh&#p n&#i có dân oan t&# t&#p. 44 tu&#i đ&#i mà có t&#i 24 năm tu&#i ki&#n, m&#i ki&#n đ&#n m&#c quên c&#
vi&#c l&#p gia đình. Nghĩa là vào nhà đá hai l&#n r&#i mà v&#n ch&#a ch&#u v&# nhà... ch&#ng, ra tù l&#n
hai v&#n ti&#p t&#c tình nguy&#n làm ‘dân oan xuyên th&# k&#’, t&#ng tuy&#t th&#c t&#i t&#m giam H&#a Lò 23
ngày tr&#i đ&#n m&#c c&# đ&#m b&#n tù l&#n cán b&# qu&#n giáo phát hải, vì trông hình hài Thu khi đó
không khác gì m&#t b&# x&#&#ng khô...trong m&# (!) Tu&#n đ&#u còn t&#nh táo đ&#i đ&#u v&#i công an, tr&#
l&#i đ&#nh thép rõ ràng, m&#ch l&#c t&#ng câu c&#a qu&#n giáo, ph&#n đ&#i ch&# đ&# c&#ng s&#n b&#o tàn b&#t
ng&#&#i vô t&#i. Tu&#n th&# hai, tuy m&#t m&#i, ph&# ph&#c, g&#y y&#u h&#n, nh&#ng v&#n có th&# m&# mi&#ng,
máy môi nh&# b&#n tù khiêng xu&#ng khu v&#c nhà mét [2] t&#m r&#a, thay qu&#n áo m&#i ngày. T&#
ngày 20 c&#a tu&#n th&# 3 tr&# đi, Thu r&#i vào tr&#ng thái ti&#n hôn mê, ng&#&#i g&#y nh&# que c&#i, hai
x&#&#ng ch&#u l&#m xu&#ng, có th&# đ&# đ&#y m&#t bát n&#&#c ô tô, n&#m thêm thi&#p, môi khô ráp, n&#t n&#,
ph&#ng r&#p, m&#t h&#c h&#c, m&#t l&# đ&#, mi&#ng không th&# m&#p máy, đ&#u không th&# l&#c hay g&#t đ&#&#c
n&#a...Sang ngày th&# 23, bị&#t không th&# khu&#t ph&#c đ&#&#c ng&#&#i ph&# n&# can đ&#m b&#t khu&#t, có
m&#t không hai này, l&#i s&# mang ti&#ng v&#i th&# gi&#i vì s&# đàn áp nhân quy&#n dã man, b&#t ng&#&#i vô
c&#, cán b&# qu&#n giáo đành ph&#i báo cáo v&#i tr&#ng tr&#i, đ&# m&# m&#t cu&#c h&#p c&#p t&#c, r&#i m&# c&#a
cho tù t&# giác vào khiêng Thu xu&#ng tr&#m xá

Vào phòng c&#p c&#u, Thu l&#p t&#c đ&#&#c các nhân viên y t&# truy&#n n&#&#c bi&#n, r&#i cho ng&#&#i bón
t&#ng gi&#t cháo loãng cho đ&#n khi...t&# c&#i ch&#t tr&# v&#.

Ra tòa, Thu lĩnh 12 tháng tù giam v&# t&#i “gây r&#i tr&#t t&# công c&#ng”. Sau khi k&#t án, quan tòa h&#i:

- Sau này ra tù có tiếp tục khi&#u ki&#n n&#a không?

Thu r&#nh r&# đ&#p:

- Có, chỉ ng&# nào ch&#a đòi đ&#&#c đ&#t, đ&#&#c nhà, đ&#&#c công lý cho bà con thì còn tiếp tục ki&#n cho
đ&#n khi s&# th&#t đ&#&#c xác l&#p p&# đ&#i, t&# do, dân ch&# nhân quy&#n có m&#t t&#i Việt Nam.

Câu trả lời của Thu khi quan tòa hỏi hàm, công hàng, luật của nhà nước công hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam bắt chẹt, giấy lên đàn đờ ch nh công cho luật riêng lên tiếng, Thu bắt kết án thêm 6 tháng nữa, tiếng công hình phạt là 18 tháng tù giam, rồi bắt tiếng vào trại giam Ninh Khánh, rồi khét tiếng vì kẻ luật, hình phạt, đến mức chỉ công quần lót đang mặc trên người, có ghi số điện thoại và địa chỉ của bạn tù cũng bắt chính tay 4 cán bộ quần giáo rồi lột mất, rồi “t do” đi về Hà Nội rồi s m đ c đ lột và mặc ngay trước công p mất “trên trên trên trên” của bà ch s p quần áo.

Trần Ngọc Anh, dân oan Vũng Tàu, bắt mất 5250m2 đất, cũng là mất số anh hùng không kém. Tuy chỉ đ c h c h t l p 2 vì nhà nghèo, con đông, gia đình bắt ép lên vùng kinh tế mới, sau 20 năm khai đ c h n 5000 m2 đất, thì bắt công số n giờ trở công p trên, thì là khăn áo gió đ ra ra t n trung công khi u ki n. Thì i k đ u nhất số, ch công i túm t m cùng nh công ng công i m i đ n. Sau đó, đ c s ch b o, điều đ t c a nhóm công i đi tr c, li n theo nhóm bà con khi u ki n t i v n hoa, vác đ n đ n nhà các ông l n, học ch n xe chính ph đ a đ n, g n hai năm tr i v n ch là “dã tràng xe cát biển đông, nh c nh n mà ch công nên c m cháo gì”, bèn m c đ lột, đeo kh u hi u chéo qua công i, viết n n nốt hàng ch : “Ng công i ph n mi n Nam kiên công ng, bắt khu t, ch công gi c n i xâm, còn m t chút “lòng khôn” cũng ch công”. Chí khí công t tr i, đi đ n đâu dân oan, dân thanh công kéo theo công lo t. Ng công i ng công i đ công thanh hô “cũng ch công”. Bắt k đàn ông hay đàn bà đ u b công mi công công i, vì bi t công hai ch “lòng khôn” nói lái theo nghĩa dân gian là gì...

Đám công an tho t đ u ng ngạc không hi u, sau th y bà con công bắt mũi công i hoài li n hi u ra công s ch t công i... Hai chó ác l p t c xông vào gi t kh u hi u, bắt Ng công Anh gi th v i liên hoàn tung công ng, gi t m nh hai tay sang hai bên ngã sóng soài nh m t con nhái bén. X u h , công đ n công an ph công ng Đ i n Biên nh y xô ra, tay dí dùi cui đ n, chân đi giày đinh công a ngành ra công qu t xu công đ u, xu công m t, đ p vào ch hi m, v a đ p v a quát:

- Đây thì “lòng khôn” này, mày thích “lòng khôn” h . Hôm nay chúng tao cho mày bi t th nào là lòng đ i, “lòng khôn”.

Đòn thù quá mạnh khi công n công t s u, đ c bà con nhanh chóng đ a vào b nh vi n Xanh Pôn (Saint Paul) công p công u. V a k p t nh đ y trên gi công ng b nh l i nhào đ n nhà “t công thú” Nguyễn Tấn Dũng, trên tay toong ten m t chai xăng... L i b đánh, bắt bóp huyết đ n m c hai b p tay nhào ra nh cánh gà không bao gi còn có th đàn h i, co rút tr l i nh tr c n a. Ngay hôm đó, Ng công Anh bắt bắt. Ra tòa kết án 15 tháng, kiên quyết “ch t vinh còn h n công ng nh c”, li n dùng dao công o râu công a công tay đ t t . 11 giờ đêm, bắt tù xu công nhà mét đi v sinh, th y Ng công

Anh ng&#i, đ&#u đ&#a vào t&#ng, hai bên c&# tay máu ch&#y r&#ng r&#ng, th&#t th&#n la lên: “ Có ng&#i t&#t”. C&# phòng, h&#u h&#t đã chìm sâu vào gi&#c ng&#, li&#n l&#m c&#m bò đ&#y, ng&# ng&#c nhìn nhau, khi hi&#u ra li&#n l&#p t&#c kêu to: “ Báo cáo cán b&#! Bu&#ng M3 có ng&#i c&#p c&#u”.

Đ&#a xu&#ng tr&#m xá, đích thân tr&#ng tr&#i Đ&# Văn Hùng ph&#i ng&#i bên c&#nh theo dõi, c&#nh gi&#i. S&#u&#t k&#t ch&#a tan, Ng&#c Anh t&#nh đ&#y l&#i gi&#t đ&#t kim tiêm ra kh&#i tay...

Sau này cùng vào tr&#i 5, tôi có đ&#p g&#p “ng&#i ph&#n mi&#n Nam kiên c&#ng b&#t khu&#t” này và ch&#ng ki&#n nhi&#u vi&#c làm đ&#ng tr&#i c&#a ch&#, kiên quy&#t không ch&#p &#nh, đ&#c bi&#t là khi ph&#i đeo t&#m bi&#n ghi rõ t&#i danh cùng h&#tên, án ph&#t trên ng&#i... Gi&#ng co, trong th&#gò lì căng th&#ng su&#t m&#y tháng tr&#i, đ&#n m&#c tr&#ng tr&#i ph&#i ra l&#nh bãi b&#g&#n 1000 t&#m &#nh đã ch&#p theo quy đ&#nh b&#ng lo&#t &#nh m&#i, không bi&#n hi&#u, không đóng s&#, ch&# có g&#ng m&#t “ng&#n ng&#t” c&#a tù nhân tr&#c &#ng kính.

Ngay c&# qu&#n áo tù tr&#i phát, Ng&#c Anh kiên quy&#t không cho đóng thêm hai ch&# ph&#m nhân to t&#ng vào sau l&#ng. Nghi&#m nhiên, c&# tôi và Ph&#m Thanh Nghiên tr&# thành ng&#i đ&#ng lửa, không c&# qu&#n áo tr&#i mà c&# đ&#ng m&# qu&#n áo gia đình g&#i vào cũng kiên quy&#t không cho ghi tên, đánh đ&#u, khi&#n cán b&# qu&#n giáo cũng nh&# b&#n tù ph&#i l&#c đ&#u e ng&#i, không dám “t&# nhiên ch&# nghĩa” nh&# ban đ&#u n&#a. “S&#n ăn tùy m&#t, ma b&#t tùy ng&#i”, g&#p ph&#i ng&#i “c&#ng đ&#u c&#ng c&#”, c&#m tinh con h&#nh Ng&#c Anh, không “s&#n” nào dám ăn, “ma” nào dám b&#t.

V&#t th&#ng &# ph&#n kín b&# ch&#y máu trong, gây s&#ng m&# nhi&#m trùng, bao nhiêu l&#n đòi h&#i, đ&# đ&#t cán b&#y t&# đ&# đ&#c ch&#a tr&# mà h&# – nh&#ng đ&#ng v&#t máu l&#nh – m&#t m&#c ch&#i t&#. Không th&# khu&#t ph&#c, Ng&#c Anh m&#t l&#n n&#a ph&#i dùng “th&# m&#nh” duy nh&#t c&#a mình là tuy&#t th&#c. Hy v&#ng nh&# b&#n tù c&#p báo ra ngoài, đ&# đ&#c s&# h&#u thu&#n c&#a đ&# lu&#n qu&#c t&# và bà con dân oan phía ngoài... 7 ngày tr&#i, 14 l&#n cán b&# vắc m&#t đ&#n h&#t hàm h&#i:

- Có ăn không?

Ng&#c Anh kiên quy&#t tr&# l&#i:

- Không, n&#u không đ&#c ch&#a tr&# k&#p th&#i thì không ăn!

Ngày th&# 8, ban giám th&# tr&#i ph&#i xu&#ng n&#&c, yêu c&#u bác sĩ c&#a tr&#i ph&#i k&#p th&#i c&#u ch&#a đ&# kh&#i mang “tai ti&#ng”. Trên đ&# th&#ng l&#i, c&# tôi và Nghiên li&#n đ&#ng viên Ng&#c Anh ăn tr&# l&#i... V&#y mà v&#a b&#ng bát cháo lên thì cán b&# x&#c t&#i, m&#t l&#nh tanh thông báo:

- N&#u ch&# mu&#n ăn tr&# l&#i, ph&#i ký vào biên b&#n đ&#, ghi rõ là: “Tôi xin đ&#&c ăn nh&# cũ”... Ti&#n c&#a nhà n&#&c b&# ra nuôi các ch&# cũng ph&#i có lý do, không ph&#i c&# t&# ti&#n mu&#n ăn là ăn, mu&#n b&# là b&#.

T&#&ng dùng đ&# dày đ&# tr&#i nh&#n cách Ng&#c Anh nh&# bao nhiêu tr&#&ng h&#p tù th&#&ng ph&#m tr&#&c đó s&# có k&#t qu&# theo ý mu&#n là h&# nh&#c ng&#&i tù, b&#t ph&#i tuân th&# theo n&#i quy, m&#nh l&#nh, không ng&# đ&#t m&#nh bát cháo xu&#ng s&#n, Ng&#c Anh tr&# l&#i c&#c l&#c:

- Không ăn!

Thêm hai ngày n&#a qua đ&# trong th&# gò lì căng th&#ng, cũng là thêm vài ký th&#t c&#a Ng&#c Anh “đ&#i nó&#” ra đi. T&# 76 ký tr&#&c khi b&#&c chân vào tr&#i H&#a Lò, sau 12 tháng tù, còn v&#n v&#n 58 ký, g&#y &#m tong teo, t&#t huy&#t áp, đau đ&#u, chóng m&#t, cu&#i cùng cán b&# ph&#i nh&#&ng b&#, nh&#n v&#i tr&#&ng bu&#ng:

- Thôi, nói ch&# &#y c&# ăn đi, không ph&#i ký cốt, biên b&#n, xác nh&#n gì h&#t!

Ngày v&# đ&# g&#n k&#, t&# tr&#&ng tr&#i đ&#n qu&#n giáo, ch&# em tù đ&#u ra s&#c khuy&#n nh&# Ng&#c Anh: “Bình tĩnh tr&# l&#i, gi&# s&#c đ&# chóng đoàn t&# cùng gia đ&#nh”... Đ&# t&#&ng bảo tan, gió l&#ng, ai ng&# nh&#ng c&#n bão r&#t l&#i ng&#m ng&#m tr&# l&#i, t&#o thành c&#n bão l&#n h&#n...

Gi&#a lúc tôi đang ng&#i khâu l&#i v&#t rách trên đôi dép nh&#a d&#&i chân, b&#ng nghe nh&#ng ti&#ng đ&#ng “b&#p b&#p” và ti&#ng khóc ngh&#n u&#t &#c vang lên t&# đ&#u d&#y nhà tr&#&c:

Nhà dân oan Việt Nam

Tác Giả: Tr&#n Kh&#i Thanh Th&#y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

- Các ng&#&#i d&#m đ&#i x&# v&#i t&#i th&# h&#, b&# các ng&#&#i t&#&# ng&#&#i t&#&#i không còn là con ng&#&#i sao?

Gi&#&# ng&#&# nói &#y, khí t&#&# t&#&# y rõ ràng c&# a Ng&#&# c Anh, t&#i v&#i vàng b&# dép, đi chân đ&#t, ch&#y th&# c m&# ng v&# phía có t&#&# ng&#&# khóc, t&#&# ng&#&# kêu...

V&# a t&#&# i chân c&# u thang, cũng là lúc Ng&#&# c Anh đ&#&# c m&# i ng&#&# i điều xu&# ng, trông b&# đ&# ng&# t&#&# u t&#&# y c&# a Ng&#&# c Anh, m&# t đ&#&# i đi, răng b&# p vào môi tái nh&# t, m&# t tr&# ng b&# ch, tóc tai x&# tung...Đoán ra moi s&#, t&#i gào lên:

- Các ng&#&#i là m&# t lũ ăn th&# t ng&#&#i, các ng&#&#i đ&#&# i x&# v&#i ng&#&#i ta tàn ác th&# à?

Cán b&# tên Ch&#&# i m&# t &# nh tanh, quay &# ng b&# đi, nhóm ph&# m nhân chuyên ôm chân cán b&#, đ&# đ&#&# c xét gi&# m, v&# t v&#t:

- Không ph&#&#i &#&#i cán b&# đâu ch&#&#, do ch&# Ng&#&# c Anh m&# t bình tĩnh quá thôi!

Máu đ&# n lên m&# t ph&# ng ph&# ng, t&#i u&# t &# c hét lên:

- M&# t bình tĩnh à? Các ng&#&#i m&# to m&# t ra mà nhìn đi, n&#&# c m&# t đâu ph&#&#i là n&#&# c l&#? Các ng&#&#i c&# y quy&# n c&# y th&#, ép con ng&#&#i ta đ&# n n&#&# c này à?

Câu nói c&# a t&#i mang theo s&# c m&# nh h&# y đi&# t, &# p t&# c c&# ch&# c cái mi&# ng cùng im b&# t.

C&# n cu&# ng n&# đã lên đ&# n đ&# nh đi&# m và không có đ&# u hi&# u đ&# ng &#&#i, trong lúc t&#i m&#&#i c&#i nhau v&#&#i b&# n chó ác và lũ li&# m chân chó, Ng&#&# c Anh nhào ra kh&#&#i vòng tay &# ng &#&# o c&# a t&#i lao th&# ng đ&# u vào t&#&# ng, ngay c&# ng tr&#&#i

Nhà dân oan Việt Nam

Tác Giả: Tr&#n Kh&#i Thanh Th&#y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

Đau xót, s&#ng s&#, tê tái, tôi l&#ng đi m&#y giây r&#i nh&# ch&#t hi&#u ra n&#i nguy hi&#m c&#n k&#, li&#n lao vào b&#ng t&#t c&# s&#c l&#c và s&# c&# g&#ng c&#a mình, cùng m&#i ng&#&#i kéo Ng&#c Anh v&# phía tr&#m y t&#.

Hòn than đã t&# cháy h&#t mình, Ng&#c Anh r&# ra nh&# m&#t cây c&#i úa, g&#c đ&#u xu&#ng hai đ&#u g&#i trong tr&#ng thái đ&# đ&#n, s&#p ng&#t, mi&#ng liên ti&#p há ra đ&# v&#a th&#, v&#a đ&#p đ&#p không khí. Máu r&# ra t&# v&#t th&#&#ng b&#t l&#y tóc, trán s&#ng u lên nh&# qu&# &#i, không k&# 4,5 cú đ&#p tr&#&#c đó &# đ&#nh đ&#u, sau gáy, mang tai...

Nhà tù, n&#i tích t&# nh&#ng đi&#u b&#t nh&# ý, nh&#ng r&#i ro, nh&#ng bi k&#ch không cách gi&#i thoát, nh&#ng t&#i h&# đ&#n đau, nh&#ng h&#m hiu c&#a s&# ki&#p. T&# m&#t ng&#&#i m&# nhân h&#u có 4 con th&#, b&# c&#&#p đ&#t, r&#i b&# đánh, b&# b&#t, b&# đ&#i x&# tàn t&# b&#t công trong tù, r&#i tri&#n miên &#m đau trong c&#nh đói ăn, thi&#u thu&#c... Đã th&# lá th&# gia đình g&#i vào kèm v&#i s&# bánh k&#o, đ&# ăn l&#i còn b&# ki&#m duy&#t m&#t tr&#ng. K&# này đ&# l&#i cho ng&#&#i kia, không nh&#ng không có l&#i gi&#i thích th&#a đáng l&#i còn cao gi&#ng k&#t t&#i:

- Ch&# b&# điên à, chúng tôi gi&# th&# c&#a ch&# làm gì?

M&#t l&#i nói m&#t đ&#i máu, càng c&# thanh minh càng b&# đ&#n ép, lên án, Ng&#c Anh đã m&#t kh&# năng t&# hi&#u ch&#nh mình, thay vào đó là c&#n cu&#ng n&# đi&#u hành, c&#n t&# ái kích đ&#ng ngút tr&#i...

Trong ch&# đ&# c&#ng s&#n Việt Nam, m&#t ch&# đ&# vô cùng đ&#t nát và suy đ&#i, chuy&#n v&# dân oan còn là chuy&#n dài nhi&#u t&#p, ti&#c là bài vi&#t đã quá dài, đành t&#m đ&#ng t&#i đây.